

Johannes 20:8-9

***“Toen ging dan ook de andere discipel in, die eerst tot het graf gekomen was en zag het en geloofde
Want zij wisten nog de Schrift niet dat Hij van de doden moest opstaan.”***

1 de opstanding van Jezus 2 het geloof van de discipelen

Gemeente,

Hoevaak zeggen we dat niet? Ik moet nu echt weg. Ik moet naar mijn vrienden toe. Ik moet even in mijn mailbox kijken. Ik moet die cursus volgen. Ik moet we nemen dat nogal makkelijk in de mond. We kunnen ons ook afvragen: ‘moet’ het echt? Wanneer ‘moet’ het, of wanneer is het iets wat wij graag willen, maar of het ook echt moet....

In het Nieuwe Testament speelt dat woordje wel best vaak een rol. In elk geval bij Pasen. Want onze tekst zegt dat Jezus van de doden moest opstaan.

1 de opstanding van Jezus

Zoals we ook lezen dat Jezus had voorgezegd dat Hij moest worden overgeleverd aan de overpriesters en Schriftgeleerden en gedood worden. Zo moest Hij ook ten derde dage opstaan. Hoezo moeten?

Ten eerste kun je daarop zeggen: dat moest omdat God dat zo bepaald had. Omdat God van eeuwigheid af zo de weg van Zijn Zoon had uitgedacht. Daarom was het ook zo voorgezegd in het Oude Testament. De meerdere David, de Knecht des HEEREN, de Rechtvaardige zou niet in de vernedering blijven, maar heerlijkheid ontvangen. Denk aan Psalm 16, 110 en 118, aan Jesaja 52 en 53. Het moest want het was bepaald door God en voorgegd.

Ten tweede moest het voor de zaligheid van zondaren. Daarvoor moest Jezus lijden en sterven. Hij moest het kasteel van de boze binnendringen. Denk maar aan een kasteel. Waar iemand in de binnenste ruimte een aantal gevangenen heeft vastgezet. En daarvoor allerlei deuren met sloten heeft dichtgedaan en vergrendeld. En een bevrijder dringt het kasteel binnen. Weet alle deuren te openen en sloten te ontgrendelen. En komt in de binnenste ruimte waar de gevangenen zitten. Maar daar wordt hij zelf gevangen genomen en vastgebonden. Ja, dan is hij er wel bijgekomen, maar hij kan er nooit meer weggkomen. En dus ook niemand anders bevrijden. Nu, zo is Jezus het kasteel van de duivel ingekomen. Het kasteel van de dood waar satan zondaren gevangen houdt. Jezus heeft alle grendels en deuren geopend. Met Zijn lijden en sterven is Hij erdoor gekomen. En in de binnenste ruimte van satans kasteel gekomen waar hij zondaren gevangen houdt. De dood. Maar...als Jezus nu daar gebleven was, dan had Hij nooit zondaren mee kunnen nemen uit de dood. Dan zou Hij Zelf met alle gevangen daar gebleven zijn. In de greep van satan.

Daarom moest Hij opstaan uit de doden. In Zijn opstanding verslaat Hij de satan. God wekt Hem op uit de doden. Hij treedt het nieuwe leven binnen, het leven met een verzoend God, onder een open hemel, als erfgenaam van het eeuwige leven. En met Hem al de Zijnen. Hij heeft gezegd: Vader als U Mij opwekt dan draag de ID kaarten van al de Mijnen mee. Die ontvangen ook recht op het eeuwige leven, die delen ook in de vrede met U en in een leven onder de open hemel. Met Hem opgewekt.

En zo en daarom kan Hij Zijn heil uitdelen. Kan Hij zondaren daadwerkelijk verlossen uit satans macht. Van dood levend maken. Weghalen uit satans greep en macht. Bevrijden uit de geestelijke dood. Tot bekering brengen. Doen roepen om genade. Doen zien dat zij verloren zijn, doen zien dat in Hem de verlossing is. Daarom kan Hij Zijn Kerk regeren, zegenen en beschermen. Regeren om in Gods wegen te wandelen. Zegenen met gaven van de Heilige Geest, groei en verdieping. Beschermen tegen de machten van de duivel die er weer op afkomen. Daarom kan Hij de Rechter zijn. Als de Levende kan Hij eens de satan voorgoed verslaan en zijn rijk teniet doen en Gods rijk vestigen in volle glorie. Op een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Zo zal Zijn volk wonen in het nieuw Jeruzalem. Daarom moest het. Daarom moest Hij opstaan. Anders zou er geen zaligheid zijn. Daarom moest het.

En in dat kader staat al dat 'moeten':
Alle rampen en oorlogen moeten geschieden.
De satan moet een kleine tijd ontbonden worden.
Het Evangelie van het Koninkrijk moet verkondigd worden aan alle volken
Hij moet als Koning heersen totdat al Zijn vijanden gelegd zijn tot een voetbank Zijner voeten.

Dat moet: bepaald door God en op weg naar het nieuw Jeruzalem waar God alles en in allen zal zijn.

Gemeente, dat mag ook ons nog eens laten kijken naar dat woordje moeten. Want wat moet er nu echt in ons leven? In het licht van deze dingen, wat 'moet' er? Eén ding: wij moeten van deze Jezus zijn. Wij moeten wederom geboren worden. Wij moeten de Zijne zijn. Dat is het enige wat echt en eerst 'moet' in ons leven. Want Pasen geeft aan dat Gods rijk komen zal, dat Jezus daarvoor zorgen zal. En dat betekent dat allen die van Jezus zijn compleet geborgen zijn en gegarandeerd zalig worden. Maar dat betekent ook dat allen die buiten Jezus zijn geldt: of je gaat voor eeuwig verloren, delft het onderspit als Jezus als Rechter terugkomt. Want Hij komt als Rechter terug. En je delft voor eeuwig het

onderspit. En dat kan ieder ogenblik gebeuren. Of bekeer je ten leven. Dat moet eerst en echt. Om het gericht te ontkomen. Dat moet. Komen tot Christus, wandelen over de weg ten leven. Dat moet. Wacht daar toch niet mee. Want wat baat het een mens als hij de hele wereld wint, maar hij verliest zijn zal. Zou de eeuwige ramzaligheid niet vol zijn met mensen die hebben ondervonden: ik dacht ik dit moest en dat moest en dat bekering en God zoeken niet kon en nog niet kon, maar had ik maar. Bent u daarvan overtuigd: ik moet me bekeren of voor eeuwig verloren gaan? En wat kan dan je strijd zijn? Heere, ik moet het, maar ik kan het niet. Ik heb mijzelf tegen, er komt niet van. Ik stel het toch weer uit en het lukt niet. Weet dat Jezus leeft. Hij is opgestaan om het heil dat Hij verworven heeft ook uit te delen. Om zondaren te verlossen uit de geestelijke dood en uit satans macht. Hij rukt zondaren weg en los. Hij deelt het heil uit. Hij brengt tot geloof. Daarvoor is Hij juist opgestaan, moest Hij opstaan. Omdat er niemand uit zichzelf tot Hem zou komen. Maar nu kan Hij de Levende tot zondaren komen.

Dus aan de éne kant: wie buiten Jezus is die gaat verloren of hij bekere zich. En aan de andere kant, gemeente, wie in Jezus is, wie van Jezus is, die heeft het eeuwige leven. Dat mag verzekerd en verblijd zijn. Die is met Hem opgewekt, die zal volharden tot het einde. Die zal zalig worden. Die zal delen in het heil waar Christus nu al in deelt. Nu mag in Jezus zien wat wacht: eeuwig leven, ingang in de hemel, voor eeuwig van de vloek en straf ontheven. Jezus zal nooit meer veroordeeld worden: ik ook niet. Jezus zal nooit meer teruggestoten worden, ik ook niet. Jezus is bij de Vader, ik zal er ook zijn. Wie gelooft die is zo rijk en veilig. Zou die niet mogen zingen met Psalm 89:1 'k zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheer? Want de Heiland leeft en laat nooit toe dat ik terug zal vallen. Ziende op Hem, de Opgestane is alle twijfel en kleingeloof zonde en onnodig. Wie van Jezus is, die mag alleen maar verzekerd zijn en verheugd in het uitzicht van de eeuwige heerlijkheid. Want met een opgestane Zaligmaker kan het niet meer stuk. Zal het niet meer omvallen. Wat een leven: in en met Christus opgewekt. Wat mag er een zekerheid zijn, een lofprijzing, een aanbedding, een uitzicht. Een Paasleven. Om jaloers op te worden. Waar anderen door kunnen worden aangeraakt. Dat wat uitstraalt en afglanst.

Wie zou niet bidden en begeren: o Heere, geef mij daar meer van. Laat dat meer en meer doorbreken. Laat dat toch mijn leven zijn, ziende op U als de Opgestane. Dat dat leven meer en meer mijn bestaan vult en doortrekt.

En toch, en toch.....Jezus moest opstaan uit de doden.
En toch begint de 1^e Paasdag niet met lofgezangen. De discipelen en de vrouwen die zijn niet vroeg ontwaakt om de Heere Jezus tegemoet te gaan en toe te zingen. Als de koningin aankondigt dat zij op koninginnendag komt, dan is een dorp of stad al maanden, weken tevoren bezig om alle klaar te maken om haar te ontvangen. En stel je voor dat de koningin haar komst heeft aangekondigd en zij komt op die dag en er is niks gedaan, niks voorbereid. Zo heeft Jezus Zijn opstanding aangekondigd en die moest geschieden, maar Zijn eigen discipelen hebben niets gedaan om Hem op te wachten en te verwelkomen.....

2 het geloof van de discipelen

Maar.... dat lijkt ook wel begrijpelijk. Want dat is allemaal wel waar, maar er pleitte zoveel tegen. Dag Jezus leven zou op 1^e Paasdag! Ze waren Hem gevolgd enkele jarenlang. Zijn woorden gehoord. Hem erkend als de Zoon van God, die hun harten had ingewonnen. Het was hen goed nabij Hem te zijn. Zijn woorden, Zijn onderwijs. Maar... hadden gezien dat Hij gestorven was. Gezien dat de soldaat zijn speer in de zijde had gestoken en dat Hij gestorven was. Gezien dat Hij van het kruis was afgenomen en dat Hij begraven was. Dat de steen voor het graf gerold was. Dat betekende toch dat Hij in het graf was en zou zijn? Ze hadden gehoord van de vrouwen dat Zijn lichaam gestolen was, want het graf was open. Het leek er niet op dat Hij leven zou.

Kijk, er kan zoveel tegen pleiten. Ook al heb, juist al heb je de Heere Jezus liefgekregen. Zijn woorden en Zijn sacramenten liefgekregen. Het is je goed je zaligst lot nabij te wezen bij deze God. En je dwaalt wel weer af, maar dan wordt het weer zo koud en arm en schraal. Dan gaat je ziel toch weer schreeuwen naar God en naar Jezus' nabijheid. Maar....er kan zoveel tegen pleiten. Er kan zoveel zijn wat je verslagen en terneergedrukt maakt en houdt. Dat je zo weinig van hem merkt. Want hoeveel mensen geloven niet? Echt niet. Miljoenen in de wereld, maar ook die geliefden om je heen, voor wie je bidt, vurig bidt, maar je merkt er niets van dat Jezus leeft.

En hoeveel en hoe vaak maken ziekte en dood levens stuk? Levens in de kracht van hun leven. Jonge levens. Door ziekte, in ons dorp, of door bruto zinloos geweld, in Alphen aan de Rijn. En je voelt de pijn, het gemis dagelijks in je huis, in uw hart.

En wat kun je geschokt zijn over de wegen van God. Over hoe Hij de weg leidt. Voor je gevoel zo onrechtvaardig, zo tegen alle redelijkheid in. En in elk geval: zo veel pijn voel je ervan. In je eigen gestel, in je gezin als je dat mocht ontvangen, in de kerk, hoe kan het zo gaan zoals het gaat?

En in jezelf zie je zoveel en is er zoveel wat er tegen pleit. Je wordt zoveel zonden gewaar, die eerder meer dan minder de kop opsteken. Net of ze aangewakkerd worden en zijn. En je kunt je zo donker en in duisternis voelen. Verlaten en in de steek gelaten. Je wordt misschien zelfs verzet gewaar tegen hoe het gaat en is.

Dat pleit er allemaal tegen om Jezus zingend tegemoet te treden op 1^e Paasdag. Om te zingen van het vast gebouw van Zijne gunstbewijzen dat naar Zijn gemaakt bestek in eeuwigheid zal rijzen. Want die dingen maken je zo moedeloos, en zo hopeloos. Dat de hoop verflauwt en inzakt. Kijk, het geloof heeft twee dochters. Hoop en liefde. Maar van deze twee dochters is de hoop de zwakste. Die is snel bewusteloos en buiten kennis. Die heeft een wat zwakke gezondheid. Die andere dochter, de liefde, die is sterker. Kijk maar naar Johannes en Petrus. De liefde drijft hen naar het graf. Het bericht was dat Jezus' lichaam was weggehaald. Nou ja als dat waar is, dan vinden ze toch niks bij het graf. Wat haalt het dan uit om te gaan kijken, want dan is het er niet. Maar de liefde dringt en drijft hen. En het schokt hen: als dat toch waar zou zijn, het lichaam van Jezus aangetast en gestolen, vreselijk. Dat is de liefde. Er toch naar toe willen, toch verlangen daar te zijn waar Jezus was. Nabij Hem willen zijn. Schreeuwen tot God. En geschokt door wat Hem wordt aangedaan. Zijn Naam, Zijn rijk, Zijn eer, Zijn dag, Zijn Kerk. Dat raakt je. Goede vraag, wat raakt ons nou? Als ons cijfer tegenvalt, als ons club verliest, als ons inkomen tegenvalt, als iemand ons aantast, of: als Jezus wordt aangetast in Zijn eer.... Dat is liefde. Verlangen naar Hem en lijden aan wat Hem onteert.

En daarom gaan ze, Petrus en Johannes. Om te kijken te zien wat er gebeurd is en of het zo gebeurd is. Naar iets van Jezus toe, al is het dan Zijn graf. Geloof: naar iets van Jezus toe. Zijn huis, Zijn Woord, Zijn knechten, Zijn troon. Liefde trekt al is de hoop verzonken. Zo komen ze en zien ze. Zie ze gaan.

Petrus en Johannes. Johannes was er zelf bij, hij ziet het nog haarscherp voor zich. Samen. Maar dichterbij het graf is Johannes sneller en komt eerder. Hoe kwam dat: was Johannes jonger en dus sneller? Of dacht Petrus aan zijn verloocheningen en drukte hem dat?

Dan staan ze samen bij het graf en Petrus gaat erin. Hij wel, Johannes nog niet. Hoe komt dat? Is dat Petrus' karakter toch weer als ongeduldige, impulsieve? Of staat Johannes te denken en te peinzen?

En dan gaat Johannes in het graf en ziet...hetzelfde als Petrus zag, dat merkwaardige. En toen geloofde hij. Want wat zag hij? Wat had hij gezien? Johannes tekent het bijna. Alles ligt keurig op zijn plaats. De doeken liggen netjes apart. De zweetdoek om zijn hoofd, ligt samen

gerold. Nog precies zoals hij om Jezus' hoofd had gezeten. Kijk, kijk, stel je voor dat je een pen inwikkelt in plakband. Van onder tot boven. Zo was Jezus lichaam ingewikkeld in die doeken. Als je dan die pen eruit wilt halen, hoe doe je dat? Dan wikkel je dat plakband los, helemaal en je legt het plakband in een prop weg. Maar hier: die doeken, die zijn niet van buiten af afgewikkeld en in een prop, een kluwen weggegooid, ze liggen keurig netjes uit elkaar. En de zweetdoek precies zoals hij om het hoofd gezeten heeft. Trouwens als ze Jezus' lichaam hadden gestolen dan zouden ze toch Dat met doeken en al gedaan hebben? Nu liggen die doeken netjes precies zoals ze om zijn lichaam hadden gezeten. Hier, hier is geen sprake van diefstal of roof, hier moet iets anders zijn gebeurd. Hier is een andere kracht werkzaam geweest, een goddelijke kracht. Hier is van binnenuit ingegrepen. Hier is.....Jezus opgestaan! Hij leeft! En dan zegt hij erachter: want zij wisten nog de Schriften niet.... Daarom hadden ze die sporen nodig van de doeken. Daarom hadden ze niet direct 's morgens al gejuicht. Daarom had het zo lang geduurd. Omdat ze nog de Schriften niet verstonden en wisten.

Zo brengt de Heere Zijn discipelen tot doorbraak en hoop. Dat deed Hij heel verschillend: aan Maria Magdalena verscheen Hij, aan Thomas een week later, andere vrouwen zagen engelen. Zo brengt de Heere tot doorbraak en hoop. Hij laat sporen zien van Zijn macht en leven. Sporen van Zijn macht: kijk eens naar anderen die geloven en zijn uitgeholpen. In de Bijbel, in de kerkgeschiedenis, om je heen, misschien bij je ouders of uw kinderen. Sporen van Zijn leven: eerder in je leven. Sporen die Hij trok. Sporen van Zijn leven: in de sacramenten. Teken van de Levende. Om de hoop te doen herleven dat Hij leeft en alles waar zal maken vervullen. Zo geduldig zo pastoraal zo vaderlijk is de Heere, Hij geeft Zijn woord en Hij wil ook nog sporen geven van Zijn leven om de hoop op te wekken.

Toen zag Johannes het en geloofde. Toen pas. Als je weer tot hoop mag komen en leert zingen, ziende op Hem, Die leeft en Zijn beloften vervullen zal, dan is het eerste wat je zegt: o HEERE, wat erg dat het zolang duren moest. Wat erg dat ik zolang niet aan Uw Woord genoeg had. Zolang me in ongeloof hulde. Zolang blind was voor U. Wat heb ik U veel en lang tekortgedaan. Geen roem en eer gegeven. Wat heb ik mezelf van veel vreugde beroofd en mezelf in donker laten lopen. Wat heb ik anderen een slecht voorbeeld gegeven. Weinig uitgestraald. Door klagen en somberen anderen een slechte indruk gegeven van hoe goed het leven met de Heere is. HEERE, vergeef mij, zolang in ongeloof mezelf laten grijpen.

Ooit zei Julius Caesar: veni vidi vici. Ik kwam, ik zag, ik overwon. Dat was in 47 voor Christus. Toen Julius Caesar van Egypt terugkeerde naar Rome via Turkije. En daar de koning van Pantos tegenkwam met een leger. Maar in 5 dagen tijd had Julius Caesar de koning van Pantos met zijn leger in de pan gehakt en verslagen. Even onderweg naar huis een vijand uitgeschakeld. En hij berichtte de Senaat in Rome: ik kwam, ik zag, ik verwon. De trots droop ervan af.

Johannes kon zeggen: ik kwam, ik zag, ik geloofde. Maar dan is alle trots eraf. Dat is in ootmoed en dank: wat een wonder HEERE, dat U zoveel geduld met me had, dat U zo zorgvol met mij omging, dat U mij tot geloof gebracht hebt. Geloof is een wonder van Gods geduld. Hoop is een werk van God, Die weer herleven deed. En zo kan een Johannes nooit neerkijken op een Thomas. Want Johannes zelf heeft ook niet genoeg gehad aan de Schriften. En zalig zijn zij die niet zien en toch geloven. Dat is zoveel rijker. Niet zien, geen sporen zien, en toch geloven dat de HEERE uitkomst zal geven, dat Hij alles volbrengen zal. Omdat het moet geschieden. Omdat de Kerk thuis moet komen. En zal komen. En eens met Hem zal opstaan uit de graven. Met een nieuw, verheerlijkt, krachtig, onverderfelijk lichaam. Daarheen zal Hij het brengen. En op weg erheen mogen Gods pelgrims al zingen. Ik zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheid. Tegen alles in, er is zoveel wat ertegen pleit, er is zoveel wat onbegrijpelijk is voor ons. Maar Jezus leeft. Hij trekt Zijn sporen. En Hij zal al Gods beloften vervullen.

Amen.